

LEVNED & MENINGER

Alene i Venedig

AF BO GREEN JENSEN

DER er intet som rejser, hvor kufferten forsvinder. Tirsdag morgen tager jeg toget fra Snekkersten, kommer sikkert på flyet i Kastrup, skifter i Frankfurt og lander til tiden i Aeroporto Marco Polo. Nu skal jeg bare bakse bagagen om bord på den båd, der sejler rundt i lagunen og videre ud til Lido di Venezia, hvor den årlige filmfestival bliver afholdt.

Det er, siger jeg ofte til fæller på rejsen, et imponerende stykke infrastruktur. Man træder ud ad en dør i Danmark ved dag gry, rejser til lands, til vands og i luften og når en anden dør i Italien. Stort set uden venten og afbrydelser. Klokkeren er 14, da jeg står i ankomsthallen og venter på den ramponerede kuffert, som jeg stadig triller rundt med – og som triller udmærket – skønt der mangler en hank, og hjulene falder af somme tider.

Båndet begynder at køre. Tasker og kufferter, æsker og kasser, endog løsøre som golfudstyr bliver spyttet ud, men min kuffert er ikke i syne. Et nyt bynavn kommer op på lystavlen. Udleveringen er tilendebragt. Jeg har ikke fået sagt, at der er høj sol på himlen og tæt på 30 grader varmt. Jeg har drømt om at ryge igen siden Frankfurt. Jeg har set frem til bare at skulle med båden. Nu bliver min næse lang som Pinocchio.

Jeg vægrer mig ved at acceptere det skete. Jeg er Donald Trump, som vil ændre historien. Der må være en alternativ sandhed. Men nej, jeg får nummer 58 i den snoede kø ved Venice Airport Lost and Found. På tavlen skifter tallet netop fra nummer to til nummer tre. Jeg står lidt og stamper og sukker. Kvinden ved skranken tager det helt roligt. Hun ligner personen, der synger i Edvard Perssons gamle schlager: »Jag har bodd vid en landsväg i hela mitt liv och sett människor komma och gå.«

Vi står som på et posthus, da man stadig kunne hente pakker. Eller tilbage i min barndom, da de voksne skulle nå i Sygekassen og betale hver måned inden den første. Tænk, at man gemte boner fra Brugsen og fik dividende. Tænk, at Landmandsbanken brugte pingvinen Pondus som maskot. Tænk, at der var noget, som hed *at spare op*.

Kort før rejsen talte jeg for en delegation af udenlandske forlagsredaktører om kulturfænomenet *Nordic Noir*. Jeg nævnte Anders Bodelsens *Tænk på et tal* og kom til at dvæle ved beskrivelsen af den klassiske madkasse med påskriften *Velbekomme*. Tænk, at der virkelig fandtes den slags. Det er lige nu og her i Venedig, at jeg slet ikke savner al ventetiden, som var hverdag i den analoge verden. Lige nu vil jeg bare have tingene gjort.

Efter to timer mere med stoisk zen sker miraklet. Kvinden sætter sit hår op i nakken ved at stikke en blyant igennem og lave en knold. Hun smiler venligt og beder mig beskrive den flyvende kuffert. »Den er sort og fuld af klistermærker fra andre rejser. Den er meget stor, og der mangler en hank. Nej, der er ikke noget navn på. Der er præget et logo i låget. Jeg tror, at der står Benetton.« Hun undersøger sagen og siger: »Din kuffert står stadig i Frankfurt. Vi kommer nok med den i morgen.«

Båden sejler langsomt til Lido og har stop ved adskillige øer. Vi er forbi Arsenale og Ospedale. Efter 11 timer i transit kan jeg endelig gå i land. Det er blevet en helt anden rejse end den, jeg havde forestillet mig.

JEG har været på 100+ festivaler. Jeg kom første gang til Mostraen i Venedig i 2003. Dengang var det spændende at bo på et hotel bag Markuspladsen, have udsigt til Dogepalæet og se gondolerne med de blå presenninger hver morgen, når vaperettoaen vippede i retning af Lido, altid læsset til sidste ståplads.

Vi skylder livet at gribe dagen og elske hinanden og vores børn, mens vi er her. For med tiden bliver alle liv et Torcello.

Jeg havde et H.C. Andersen-øjeblik, da jeg første gang så Campanilen. Det var en lille smule magisk at komme hjem ved midnat og gå over pladsen med bukserne smøget op, fordi vandet stod i knæhøjde. Jeg hørte violinerne. Jeg læste, hvad Joseph Brodsky skrev om *Venedigs vandmærke* og blev senere glad for Kazuo Ishiguros novelle »Crooner« i samlingen *Nocturner*. Det var dog ikke bæredygtigt i længden. Festivalen foregår i biografene på Lido. Jeg sejlede ud ved dag gry og kom hjem efter midnat. Jeg følte mig mere som fisker end filmanmelder.

Min hustru var også filmanmelder, da jeg mødte hende i 2008. Vi fik vores datter, min yngste, i foråret 2012. Ava var kun et halvt år gammel, da hun kom til Lido med sin mor for første gang. Jeg mødte dem ved båden. Det er stort i familiehistorien. Jeg havde fundet Hotel Byron, som lå i et smukt forvitrende palazzo i gåafstand fra festivalområdet. Om natten oversatte jeg John Lennons breve. Om dagen så jeg film og skrev. Det kunne der stå på min gravsten: *Om dagen så han film og skrev*.

Nu er Ava fyldt syv år og går i første klasse på Skorpeskolen i Hellebæk. For første gang kommer familien ikke til Venedig, ikke engang i de sidste par dage, som det blev til med tiden. Hotel Byron er lukket på ubestemt tid, mens bygningen bliver renoveret. Jeg bor i et nyt hotel på hovedgaden, som koster en halv bondegård. Eller spidsen af en jetjager, som min hustru ville udtrykke det. Det er meget vemodigt. Det er sikkert også sidste gang, at jeg selv kommer ned og ser film i Venedig.

JEG vil derfor gerne tale om Torcello. Vi foretog altid en udflugt, mens vi ventede på prisuddelingen den sidste dag. Målet kunne være et godt kunstmuseum eller en særlig smuk have inde i byen, kirkegårdsøen med Ezra Pounds og Igor Stravinskis grave, Hugo Pratts hus med godt stof om Corto Maltese eller byen med det nedlagte folkeferiecenter, som må være opført af fascister eller socialister. Lido har også en gammeldags lufthavn, som ligner noget fra *Tintin*, og en jødisk kirkegård, som er groet malerisk til.

Torcello er en ø, men det vidste jeg ikke i meget lang tid. Jeg stødte første gang på navnet i Daphne du Mauriers novelle »Don't Look Now«, som på dansk hedder

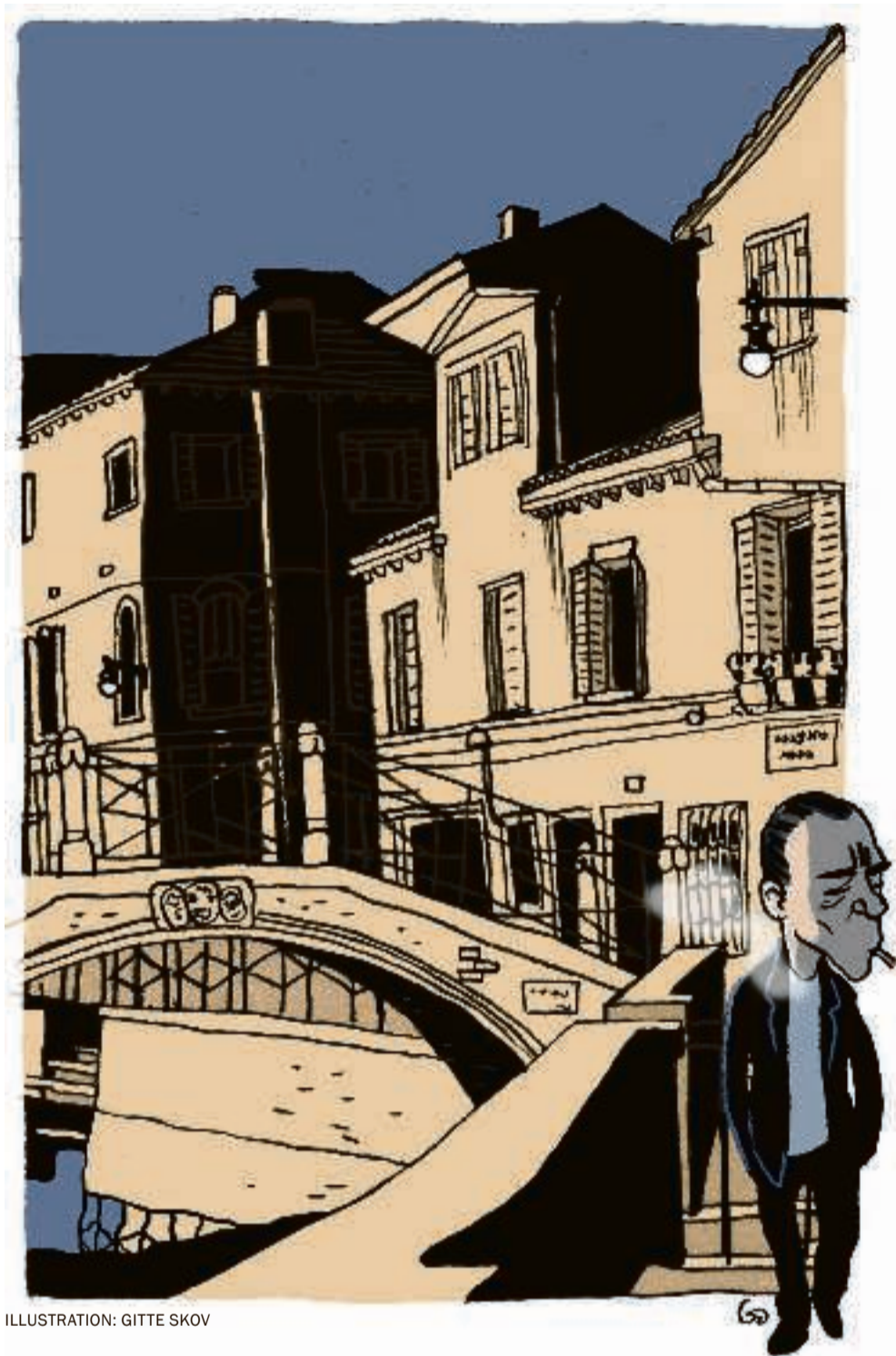

ILLUSTRATION: GITTE SKOV

»Skygger i Venedig«. Den står i samlingen, der hedder *Ikke efter midnat*. De fleste har set Nicolas Roegs fantastiske filmudgave med Julie Christie og Donald Sutherland som parret, der har mistet en datter. De møder et medium, en clairvoyant kvinde, som siger, at hun kan føle pigens nærvær. De husker sikkert den tragisk-ironisk-patetiske slutning, som inspirerede filmens danske titel. Sutherland kalder på pigens i rødt, men det er dværgen med kniven, der vender sig om. *Rødt chok* (1973) er en af de bedste film nogensinde.

I novellen står, at parret møder mediet og hendes veninde »in Torcello«. Jeg læste *Ikke efter midnat* som stor dreng/ung mand og kendte ikke Torcello. Jeg troede, at det var en restaurant. Eller øen med klostret ud for Markuspladsen. Så var Ava pludselig blevet tre år, og Frederikke havde sat sig ind i, hvordan vi kom op til Torcello. Det er – som alt i Venedig – en lang og lidt sindrig sejlads. Men den er rigeligt turen og al tiden værd.

TORCELLO er ældre end dogernes bystat. Øen var den vestlige forpost i det byzantinske imperium og havde sin storhedstid fra det 7. til det 11. århundrede. Omkring år 1000, da havnen var et vitalt handelscentrum, skal der have boet mellem 10.000 og 35.000 mennesker. Der var 12 sogne og 16 klostre, talrige palazzoer på Torcello. Det lyder usandsynligt, for i dag er øen lille og stille. Der er færre end 100 indbyggere. Men katedralen er vedligeholdt, og museet er

bemandet. Da vi var der, legede Ava med gederne ved restauranten. Det er et populært sted at holde bryllup. Ernest Hemingway skrev en del af *Over floden – ind i skovene* (1948), mens han opholdt sig på Torcello.

For mig er det fantastiske, at byen simpelt hen forsvandt. I dag er der bare sol og insekter. Byzantium faldt i 1453, og pesten lagde Venedig ned to gange i det 14. og 16. århundrede. Især blev vandet omkring øen til en sort og giftig malariasump. Torcello lå nu i Dødens Lagune. Befolkningen migrerede til omliggende øer som Murano og Burano. Huse blev knust, så materialet kunne bruges igen i Venedig. Republikken fik sin storhedstid, som ikke er omme endnu.

Torcello gik ned som Atlantis, Petra i Jordan eller *moai*-kulturen på Rapa Nui. Det er vigtigt at lære af glemte imperier. Vandet bevæger sig ikke. Sumpen gror til. Vulkanen bryder ud, et atomkraftværk eksploderer, vejret går i stykker. Før eller siden dør dinosaurer. Vi skylder livet at gribe dagen og elske hinanden og vores børn, mens vi er her. For med tiden bliver alle liv et Torcello.

Det er, hvad jeg tænker natten til tirsdag på Hotel New Reiter ved havnen på Lido. Der er film at se igen halv ni. Der er altid en tekst til at aflevere. *Om dagen så vi film og skrev*. Det står der sikkert også – med byzantinske bogstaver – på væggen i Santa Maria Assunta-katedralen. Jeg er alene i Venedig, og jeg savner min familie. Dagen, som begynder nu, skal derfor bruges stærkt og godt.